

A könyv szereplői kitalált személyek, bármilyen élő személyhez való hasonlatosság csupán a véletlen műve.

## 1

Az óceán felől sötét felhők gomolyogtak New York felé. Úgy tornyosultak egymásra a fekete óriások, mintha hidat akarnának képezni föld és ég között. A fiatal férfi kinézett huszonnyolcadik emeleti lakása ablakából. Messze odalent, az utcán autók sora kígyózott. Türelmetlen túlkölésük egészen idáig felhallatszott. Nem is az autókat látta, csupán lámpáik fényét, melyek a magasból nézve egyetlen hosszú fényvonallá olvadtak össze. Mint egy tűzkígyó, jutott eszébe a találó hasonlat egy nemrég látott film kapcsán. A különbség csak annyi volt, hogy a filmben libasorban haladó fáklyás emberek keltették a tűzkígyó látványát, itt meg az autók reflektorai, melyek életlen kardként hasítottak a város fölött terjeszkedő vastag, szürke homályba. A lakásban uralkodó kellemes, egyenletesen langyos hőmérséklet ellenére könnyű borzongás futott végig a hátán. Furcsa volt az odakint terjengő sötétség is. Már elmúlt nyolc óra, mégis úgy tűnt, mintha a nap még föl sem kelt volna. Különös, nyomott hangulat ülte meg. Mi a fene van már megint, morogta ingerülten a fürdőszobába menet. Utálta az ilyen reggeleket, márpedig az utóbbi időben szinte hetente örvendeztette meg Amerikát az időjárás valami váratlan húzással. Mintha csak az emberek határait próbálgatta volna, mi az, amit kibírnak, és hol az a pont, amelynél már szakad a húr. Az emberek lassanként kezdtek észbe kapni és felfogni, hogy kicsúszik a kezükből az irányítás, már nem ők diktálnak, hanem a vérig sértett elemek. Sokáig abban a hitben ringatták magukat, hogy korlátlan urai a bolygónak, ám ez a hitük napról-napra összeomlani látszott. Nem csak Amerika éghajlata vált az utóbbi évtizedekben rendkívül szélsőségesé, az egész földön megszokottá váltak a hatalmas hőingadozások. Hol olyan örületes meleg volt, amelyet a négy fal között klíma nélkül kibírni sem lehetett, hol meg jégeső, orkán hűtötte le szinte téliesen hűvösre a nyarat.

Egyik oka, amiért ennek a luxusháznak a tetejére költözött az volt, hogy szeretett a hatalmas panorámaablakon beömlő, ragyogó fényre ébredni, s ebben itt, a huszonnyolcadikon bőségesen lehetett része. Szerette, ahogy a betűző naptól valósággal fellángolt a falakon feszülő selyemtapéta, s fantáziadús mintái szinte önálló életre keltek. Ilyen reggeleken az első napsugarak már ébren, de még az ágyban találták. Ki akarta élvezni az ébredés minden apró örömét: a napfényben fürdőző szoba látványát, a nyújtózást a széles, kényelmes francia ágyon, az ultramarin színű selyemágynemű kellemes, hűvös érintését, a fölkelés előtti néhány percnyi céltalan heverészést. A nap azonban csak a légkondicionált lakásokban, irodákban tűnt ilyen barátságosnak, a szabad ég alatt szinte pillanatok alatt leégette az ember bőrét, a forróság pedig kibírhatatlan volt. Szinte csak éjszaka lehetett a szabadban tartózkodni, de az sem volt egészséges a tömény szmog miatt. Napközben sokan a nagy bevásárlóközpontokban kerestek menedéket a gyilkos meleg elől, s az utcák szinte kiürültek, legalábbis gyalogost csak elvétve láthattak a klimatizált autójukban utazók, mert autó volt bőven az utakon. Aztán amikor már azt hihette volna az ember, hogy New Yorkkal végleg leszámol a hőség, hirtelen lecsapott egy hurrikán, ökölnyi jégdarabokkal bombázva mindent, amit csak ért, néha napokra maga után hagyva fagyos leheletét. Úgy látszott, Amerika nem tudja eldönteni, milyen éghajlatot válasszon magának.

Ez a reggel Alex számára több szempontból is visszataszítóan indult. A kinti sötétség igazából már csak hab volt a tortán. Leginkább az dühítette, hogy amikor mély álmából felriadva, dobhártyaszaggató ébresztőjét akarta elhallgattatni, szuszogó, meleg testbe ütközött a keze. Gyakran előfordult, hogy egy-egy buliból nem egyedül ért haza, de most egyszerűen nem emlékezett rá, mi történt előző este. Óvatosan mászott ki az ágyból, nehogy felébredjen az illető. Most még ne. Előbb látnia kellett. Nem túl fiatal, festett szőke nő feküdt a takaró

alatt magzati pózban összegömbölyödve, csak a feje látszott ki. Elfolyt szempillafestéke gyászos feketére keretezte szeme környékét. A szája körüli elmázolódott vörös rúzsoltok arcának közönséges jelleget kölcsönöztek. Alex újra megborzongott. A nő gyűrött arca láttán kelletlenül elhúzta a száját. Megvetést és undort érzett.

A fürdőben hosszú percekig állt a kellemesen langyos vízszög alatt, és folyamatosan azon törte a fejét, vajon hogy került oda a csaj? A víz frissítő hatására lassanként kezdett valami derengeni. Partira volt hivatalos. Először nem volt kedve, de egyedül sem akarta tölteni az estét, így mégis elment. Nagy buli volt, ivott is, aztán mintha valaki cigivel és itallal kínálta volna. Hatalmas vörös szája emlékezett, amint kéjesen eregette a füstöt. Talán éppen ez a nő volt. Lehet, hogy kevert valamit az italába? Valószínű, mert nagyon hamar homály borult az agyára. Arról már sejtése sem volt, hogy kerültek ide, és mi történt az éjszaka. Akárhogy is erőltette, semmi több nem jutott eszébe. Kedvetlenül összeütötte a tenyerét. A csattanásra a zuhanyrózsából zubogó víz azonnal elállt, és a fülke minden oldalából meleg levegő fúvódott be.

Már felöltözve állt az ágynál, de a nő még mindig mélyen aludt. Aprókat horkantott, közben maszatos, vörös ajkával pici nyálgömböket fűjt, amelyek szétpukkadva, keskeny patakocskába gyűltek a szája szögletében, hogy a szájtól lefutó árokba folyjanak, onnan meg egyenesen a párnára, amelyen máris tekintélyes folt terjengett. Tekintetét elkapta a gusztustalan látványtól, és a nő ruhái után nézett. Hamarosan fel is fedezte a darabokat a lakás legkülönbözőbb pontjain szétszórva. Cipőjét a nappaliban, táskáját a hallban találta meg. Mindent gondosan összeszedett. Egy pillanatig feltámadt a kíváncsisága, hogy belenézzen a táskába, de gyorsan el is hessegette magát a gondolatot. Végül is, kit érdekel, hogy kicsoda? Az a lényeg, hogy húzzon el innen, minél gyorsabban. Mindent az ágyra pakolt, azután megrázta a nő vállát.

Ébresztő!

A nő kinyitotta a szemét, és rácsodálkozott a férfira. Látszott, hogy gyorsan megértette a helyzetet. Hanyag mozdulattal a hátára fordult az ágyban. Kéjeset, nagyot nyújtózott. A mozdulattól derékig lecsúszott róla a takaró, szabadon hagyva formás melleit. Alex más esetben biztosan vevő lett volna a látványra, de most bal lábbal kelt föl, és amúgy sem szerette a zavaros helyzeteket. Nyersen förmedt a pofátlanul domborító betolakodóra.

Takarja be magát!

A nő, mintha nem is hallotta volna, két karját feje alá téve, leplezetlen érdeklődéssel mustrálta a férfit. A legkevésbé sem zavarta, hogy teste nagy része fedetlen. Száját széles mosolyra húzta.

Hogy hívnak szépfiú?

Azt sem tudja, ki vagyok, és feljött hozzám? – nézett rá nem titkolt megvetéssel a férfi.

Ezt én is ugyanúgy a szemedre vethetném, cukorfalat. Egyébként is, te akartad olyan nagyon, hogy feljöjjek. Nem bírtál magaddal, olyan voltál, mint egy megvadult bika. Akkor nem nagyon forszíroztad, hogy ismersz, vagy sem.

Nem hiszem, hogy túl sokat ittam volna, mégsem emlékszem semmire. – Alex homloka ráncokba gyűrődött, annyira szeretett volna tisztán látni.

És most azt várod, hogy én homályosítsalak fel, igaz? – csücsörített a nő. – Persze, hogy nem emlékszel semmire, csöppségem. Jól beszívtál, de nem a piától.

Hanem mitől? Maga adott valamit?

Láttam rajtad, hogy nem vagy túl jó formában, olyan frusztrált és depis voltál. Gondoltam, kicsit feldoblak, ezért kevertem némi finomságot az italodba. Nem tehetek róla, hogy így kiakadtál. Sosem anyagoztál még, kicsikém?

Maga nem normális! Hogy merészelte?

Ne pattogj, bocikám, nem akartam én neked rosszat! Úgy ültél ott egyedül, mint aki citromba harapott, hát azt hittem, jót teszek veled, ha kicsit javítok a hangulatodon. Nem kell megköszönni!

Nem is fogom! Öltözzön gyorsan, aztán tűnjön el!

Oké, oké, nem kell ennyire pánikolni, nem akarok én megenni – duruzsolta a nő, és ledobta magáról a takarót, megmutatva hófehér, hosszú combjait, meztelen ágyékát. – Nem akarsz egy kicsit rosszalkodni? Tudod az éjjel nagyon tüzes voltál, és én imádom a tüzes pasikat! Meg tudnálak zabálni reggelire.

Alex fejében egy röpke pillanatra megfordult az a mérhetetlen népi bölcsesség, hogy a váratlan lehetőségeket nem szabad elszalasztani, végül mégis győzött a józanabbik esze.

Semmi mást nem akarok, csak azt, hogy tűnjön el az életemből egyszer, s mindenkorra!

Jó, jó, azért nem kell ilyen pokrócnak lenni – nyafogta a nő sértődötten, és öltözni kezdett.

A férfi addig az ablak felé fordulva bámulta az odakint egyre nagyobbra hízó fekete felhőket, melyek közé minduntalan bosszantóan beúszott a nő meztelen testének képe. Kezdeti undora lassanként elpárolgott. Már úgy tűnt, hosszú percek óta áll az ablaknál, de ajtócsukódást még mindig nem hallott. Ezek szerint még itt van. Attól tartott, hogy ha sokáig vacakol, elfogy az ereje, és visszamászik mellé az ágyba. Megfordult. Szerencsére a nő már felöltözött. Várakozó arckifejezéssel ült az ágy szélén.

Miért van még mindig itt? – kérdezte hidegen. – Ja, vagy úgy! – kapott észbe. Kivett a tálcájából egy ötvenest, a nő tenyerébe nyomta, majd ugyanazzal a mozdulattal felrántotta az ágyról, és minden tiltakozása ellenére kítaszigálta az ajtón.

Megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor végre egyedül maradt a lakásban. Dühös volt magára, mert nem sok híja volt, hogy az ágyban kössön ki a cafkával. Hogy lehettem ilyen hülye, korholta magát. Számtalanszor megfogadta, hogy nem hoz fel vadidegen nőket a lakására, de a legközelebbi adódó alkalommal mindig megszegte fogadalmát. Alkalom pedig adódott, túl sok is. A fogadalmak arra jók, hogy megszegjük őket, hessentette el olyankor gyenge hangon megszólaló lelkiismeretét. Ez a mostani eset azonban figyelmeztetés is lehetett. Legközelebb vajon mi a fenét kevernek majd az italába? Szerencse, hogy ennyivel megúsza. Most végleg befejeztem, fogadkozott ismét. Többé nem hozok ide senkit az első találkozáskor.

A liftben lefelé menet már sokkal szebbnek látta a világot, és amikor a barátságosan megvilágított hallba lépett, el is felejtette kellemetlen éjszakai partnerét. Biccentett a tányérsapkát viselő fekete portás, Jeremiah felé, slusszkulcsát hanyagul odadobta a boynak, és kísértelt az utcára, hogy ott várja meg, míg előáll a kocsija. Kezdődő jókedve azonnal elpárolgott a kint egyre sűrűsödő sötétségtől. Könnyű zakójában megborzongatta a hűvös szél.

Biztosan nagy vihar közeleg – térítette vissza gondolataiból a boy hangja. – Óvatosan vezessen Mr. Kabay! Akár tornádó is lehet belőle, úgy hallottam tegnap este a tévében – fűzte hozzá, amikor kinyitotta előtte a vadonatúj fekete Dodge Viper ajtaját.

Úgy lesz Ricky – ígérte, már a gázra taposva.

A nő miatt még reggelizni sem volt kedve otthon. Inkább majd hozat valamit, ha már bent lesz az irodájában. Itt lent még rosszabbnak látszott a helyzet, mint a huszonnyolcadik magasságából. Valami nyálkás, sűrű, sötétszürke ködféle ülte meg az utcákat. Mintha egy november végi estén autózna végig a Park Avenue-n. Csupán a bedugult forgalom sejtette, hogy reggeli csúcs van, no meg az elektronikus kijelző a műszerfalán, amely szerint 2031 májusának utolsó hetében járt a világ. A Negyvenkettedik utca sarkáig még csak-csak elaraszolatott a kocsisor, ott azonban végleg bedugult a forgalom. Klíma nélkül ki sem lehetett volna bírni ezeket a helyzeteket. Kétségtelen, hogy New York levegőjét szívni lassan felért egy öngyilkossággal, és nem csak a nappali órákban, gondolta a szájuk elé kendőt szorító, vagy maszkban tovasiető gyalogosokat figyelve. A várakozás minden múló percével egyre nőtt feszültsége is. Dühödten csapkodta a kormányt, aminek persze semmi értelme nem volt, ettől egy szemernyit sem haladt előre.

Alex Kabay utálta azokat a helyzeteket, amelyekben nem ő irányított. A tehetetlenségtől agresszívvá vált, mint most is. Egészen kicsi kora óta megszokta, hogy a világ körülötte forog. Huszonkilenc éves korára egója hatalmasra nőtt, s meggyőződéssel hitte, hogy ő a világegyetem középpontja. Természetesen volt is némi alapja ennek a nagy önbizalomnak. Apját Amerika száz leggazdagabb embere között tartották számon, ami azt jelentette, hogy ő is ebbe a körbe tartozik, hiszen egyetlen gyermekként az egész hatalmas vagyon örököse, és apjának egyetlen utóda minden vállalatának igazgatótanácsi székében. Bizonyára dédapja sosem gondolta volna, hogy ilyen sokra viszi a családját, amikor a nagy világgazdasági válság idején, 1929-ben, a magyarországi nyomor elől várandós feleségével együtt „kitántorgott” Amerikába. Állítólag nagy reményekkel vágtak neki az útnak, de arra, amit Alex nagyapja, még inkább apja elért, egészen biztos nem számított. Mint akkoriban minden magyar, a Kabay család is Manhattan Upper East Side nevű kerületében telepedett le. A dédapa olajfűrőgép-kezelő munkásként kezdte, majd vásárolt egy benzinkutat, később egy kis földet, ahol olajat talált, végül közepes cég tulajdonosaként fejezte be életét. Alex apjának - kemény természete és gyilkos munkatempója eredményeként - már több vállalata is működött országszerte. A legnagyobb bevételt a benzinkutak, a papírgyár és az autógyár termelték.

A család már évek óta Washingtonban élt, Alexnek azonban az egyetem elvégzése után át kellett vennie a New-York-i irodát, ami a Lexington Avenue és a Negyvenkettedik utca sarkán, az előkelő Chrysler Building tizennegyedik emeletén található. Némi ősök iránti nosztalgiaiból a Park Avenue-n, az Upper East Side-on vásárolt magának lakást, itt élte a New-York-i aranyifjak gátlástalan, pazarló életét. Sokat bulizott, keveset dolgozott. Számtalan innen-onnan összegyűjtögetett életfilozófiája közül egyik az volt, hogy jó munkából is megárt a sok, de ha szórakozásról van szó, amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. Az egyetemen közgazdaságtant és geológiát is tanult, de igazából nem érdekelt egyik sem. Figyelmét és energiáit sokkal inkább lekötötték a jachtok, a szép autók és a gyönyörű nők. Nemrég megszerzett Dodge Viper-je gyors volt, mint a villám, ezért is idegesítette, hogy csak cammogni tud, hiszen ez a kis kétüléses sportkocsi szinte kívánta a száguldást. A jachtot két éve kapta az apjától, de a szeszélyes időjárás miatt alig volt még alkalma kifutni vele. Az elmúlt nyáron nagyobb társasággal hajókáztak, amikor lecsapott rájuk egy semmiből támadt orkán. Alig úszták meg élve. Azóta százszor is meggondolja, kimenjen-e a nyílt vízre.

Váratlanul elindult a forgalom, így gondolatai is visszatértek a mába, és újra eszébe jutott a szőke nő. Nem tudta volna megmagyarázni miért, de rossz érzés kerítette hatalmába, amikor rá gondolt. Most már valahogy nem hitte, hogy kurva lenne. Az is bosszantotta, hogy miért nem tud már túllépni ezen az egész ügyön. Volt nő, nincs nő, és kész.

Titkárnoje nagyot nézett, amikor belépett. Nem csoda, ilyen korán talán még sosem tette be a lábát a munkahelyére. Azonnal felpattant a székéről, amikor Alex az irodájába menet intett, hogy menjen utána. Ledobta magát kényelmes bőr karosszékébe, kávé és reggelit rendelt. Maria elrohant, hogy teljesítse a parancsot, Alex pedig behunyt szemmel hátradőlt, lábait az értékes, fényes, nehéz mahagónifából készült hatalmas íróasztalra tette, és nagyot sóhajtott. Anyja biztosan megfeddte volna, ha látja ezt. Neki rendkívül sokat jelentettek a hagyományok, a régi tárgyak, melyeket szinte ereklyeként tisztelt. Az íróasztal még Alex apai nagyapjáé volt, de a fiútól idegen volt minden, ami régi. Az ő szemében ócska lomnak tűntek a családi bútorok. Nem érdekelte különösebben magyar származása, sem ősei és azok szokásai. Apja - inkább csak gyakorlatias okokból - még magyar nőt vett feleségül, de Alex, mint mindenben, nők tekintetében is a nemzetköziséget részesítette előnyben, vagyis neki teljesen mindegy volt, hogy fehér, sárga vagy fekete bőré, csak ne kelljen túl sokáig fűzni az agyát, hogy ágyba vihesse. Anyja kicsi korában magyarul beszélt vele, de ő a középiskolában már szándékosan nem használta a nyelvet, nem akart semmiben sem különbözni a haveri körtől. Ez megfelelt apja elveinek is, mely szerint egy a lényeg, hogy a pénz beszéljen, annak pedig sem szaga, sem nyelve nincs. Nem rossz ember, de az üzlet az ő számára mindennél fontosabb. Ha lett volna bátorsága, Alex már rég kidobta volna ezt a muzeális darabot is az irodájából, hiszen szerinte egyáltalán nem illett az egyébként csúcs modern berendezéshez. Ezért is örült annyira, amikor New Yorkba költözött, hogy végre maga mögött hagyhatja a háznak nevezett múzeumot, ahol csak halkan szabadott járni és beszélni, és minden bútordarabnak külön története volt. Szó se róla, a házuk Washington előkelő negyedében elég nagy volt és kényelmes, de semmi luxus. Apja szerint a vagyon nem azért van, hogy elherdálják, hanem azért, hogy még többet szerezzenek a segítségével. Alex erről is merőben másként gondolkodott, és alig várta, hogy a saját életét élhesse. No nem azzal volt baja, hogy még nagyobb vagyona legyen, viszont ő szerette szórni a pénzt. Amikor végre eljött a nap, hogy külön költözhetett, legfontosabb szempontja a lakásvásárlásnál az volt, hogy minél modernebb és kényelmesebb, minden extrával felszerelt legyen, vagyis éppen az ellentéte az otthoninak, kerül, amibe kerül.

Szerette ezt az új, független életet, és alaposan ki is használta minden percét. Szülei rengeteget aggódtak miatta, de nagyanyja, míg élt, gyakran védelmébe vette, mert szerinte Alex jó gyerek, csak ki kell várni, míg megjön az esze és találkozik egy lánnyal, akiben majd emberére akad. Alex nem hitte, hogy apját és anyját ez a távoli jövőre vonatkozó jóslat valóban megnyugtatta volna, de nem is nagyon érdekelte, hogy mit gondolnak róla. Nem túl sűrűn járt be az irodába sem, inkább csak olyankor, amikor nem akadt jobb programja. Úgy gondolta, jól bejáratott gépezet ez, működik akkor is, ha nem örködik folyamatosan fölötte.

Fáradtnak érezte magát, mintha egész éjjel nem aludt volna. Már éppen kezdett elszunnyadni, amikor távoli, mély, morajlás-szerű hang ütötte meg a fülét. Fáradtságát meghazudtoló gyorsasággal pattant fel a fotelból, és az iroda utcára néző üvegfalához ment. Odalent nem látott semmi különöset, csupán a szokásos reggeli utcaképet. A távolban azonban, úgy látszott, egyre inkább elsötétedik az ég. Szinte ijesztően feketébe borult minden, mintha megfordult volna az idő, és visszatérne az éjszaka. Újra elhatalmasodott rajta korábbi rossz kedve. A gyomrában érezte, hogy valami baj készülődik. Talán egy nagy vihar, vagy ahogy Ricky, a boy mondta, tornádó. „De az is lehet, hogy csak éhes vagyok”, ütötte el rossz érzését.

Hamarosan megérkezett a reggelije. Gyorsan hozzálátott, legalább addig sem gondolt sem szőke nőre, sem tornádóra. Éppen befejezte az evést, amikor a titkárno behozta a gőzölgő kávé és az aznapi újságokat.

- Maria, maga egy tündér. Még a gondolataimban is olvas!

- Tudom főnök – mosolygott a nő, és kiment.

Alex a kávéért nyúlt, de megállt a kezében a kávéscsésze, amikor pillantása az előtte heverő napilap szalagcímére esett.

## 2

A Staten Island-et Brooklynnal összekötő Verrazano-Narrows híd forgalma elérte a szokásos délelőtti csúcsot, a kocsisor araszolgatva haladhatott csak előre. Meteorológiai jelentéseket sem kellett ahhoz hallgatni, hogy mindenki számára nyilvánvaló legyen: hatalmas vihar közelít. Különös látványt nyújtott a hídon torlódó járműtömeg a csaknem éjszakainak tűnő sötétségben. Feszült tekintetek meredtek az Atlanti-óceán irányába. Volt is ok az aggodalomra, hiszen a fekete felhőkkel borított égből rendkívül széles fekete tölcser lógott lefelé, és lassan ugyan, de kénytelenül közeledett Brooklyn felé. Mindenki igyekezett, hogy mielőbb fedél legyen a feje fölött, de az ideges autósok elveszítették önuralmukat, több kocsni egymásba szaladt, a forgalom teljesen leállt. Több tucat autó rekedt a hídon.

\*

A Harmadik Avenue és a Kilencvenötödik utca sarkán lévő sötét kis bárban, tekintettel a korai napszakra, no meg valószínűleg az időjárásra, alig volt vendég. A pultnál iszogató két férfin kívül csak az egyik sötét sarokban lévő asztalnál ültek. A láthatóan szorongó, feltűnően öltözött szőke nő kezében remegett a cigaretta. Furcsán hatott délelőtt tíz órakor a testhezálló fekete, spagetti-pántos koktéluhájában. Fejét mélyen lehajtotta, és idegességében ütemesen ütögette tenyerére támasztott homlokát. Vele szemben elegánsan öltözött, csontos arcú, szikár, negyvenes férfi, arcán szinte megfeszült a bőr a dühtől. Áthajolt az asztal fölött, és folyamatosan mondta a magáét, rezzenéstelen, kemény tekintettel belebámulva a nő arcába, aki időnként megrázta a fejét. A férfi durván megragadta a nő vézna karját, és erősen megszorította.

Ennyit sem lehet rád bízni, te szerencsétlen?

Nem tehetek róla, Dave, hidd el, én mindent megpróbáltam, de nem volt nála! – védekezett a nő sírósan, és megpróbálta kiszabadítani karját a férfi szorításából, de az még keményebben kulcsolta körbe rajta ujjait.

- Megpróbáltad? Ha nem volt nála, hát meg kellett volna tudnod, hogy hol van! Kiütötted azzal a szar cuccal, és nem tudtál kiszedni belőle semmit. Hogy lehet valaki ilyen agyalágyult? Nem az volt a dolgod, hogy keféld vele, hanem, hogy megszerezd a kulcsokat – sziszegte körmeit a nő húsába mélyesztve. – Ezért szigorú büntetést kapsz.
- Ó, ne, Dave, kérlek, ne bánts! Én nem akartam vele lefeküdni, de olyan erőszakos volt.
- Gondolom, milyen erőszakos lehetett, amikor a drogtól meg sem tudott állni a lábán.
- Pedig az volt, hidd el, és nagyon erős is, nem bírtam vele. Tudom, hogy elszúrtam, csak adj még egy lehetőséget! Meglátod, mindent jóváteszek.
- Abban biztos vagyok, Suzi – mondta gúnyosan a férfi. Elengedte a nő karját. Ujjai mély, vörös nyomokat hagytak fehér bőrén. – Visszámész hozzá, és nem érdekel, hogy éred el, de megszerzed azokat a rohadt iratokat! Ajánlom, hogy addig a szemem elé se kerülj, különben neked annyi!
- Persze Dave, úgy lesz! Köszönöm, hogy ilyen rendes vagy hozzám!